

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

14 iunie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:
președinte - Petru Ursache,
judecătorii - Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,
examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul Procuraturii de circumscripție Chișinău, Brigai Sergiu prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 decembrie 2016, în cauza penală în privința lui

Brînzoi Alexandru-Cristian,

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță: 14.10.2015 - 07.07.2015;

instanța de apel: 08.09.2015 - 16.02.2016;
27.07.2016 - 19.12.2016

instanța de recurs: 03.05.2016 - 14.06.2016.
17.03.2017 - 14.06.2017

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală legal executată.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 07 iulie 2015, Brînzoi Alexandru-Cristian a fost condamnat în baza art. 145 alin. (2) lit. a), b), j), k) Cod penal, la 19 ani închisoare și în baza art. 188 alin. (3) lit. c) și d) Cod penal, la 10 ani închisoare, iar în temeiul art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni prin cumul parțial i-a fost stabilită pedeapsa definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 24 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

Acțiunea civilă înaintată de succesorul legal al părții vătămate a fost admisă integral fiind dispusă încasarea de la inculpat în beneficiul lui Vacarenco T. a sumei de 50 000 lei, cu titlu de prejudiciu moral, iar în partea încasării prejudiciului material acțiunea civilă a fost admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului acesteia să se pronunțe instanța în ordine contencioasă.

2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a reținut că, la 13.06.2014, în jurul orei 10⁰⁰, Brînzoi Alexandru-Cristian, aflându-se pe traseul Cantemir-Leova, a stopat automobilul de marca/model "Volkswaghen Kady" cu n/î IL Bl 244, ce aparține S.R.L. "Status Prim", condus de șoferul, Vacarenco Iv., cu care ulterior s-a deplasat spre mun. Chișinău.

În timpul deplasării pe traseul Chișinău - Hîncești, km-13, Brînzoi Alexandru-Cristian, avînd intenția comiterii omorului șoferului Vacarenco Iv., cu o deosebită cruzime, din interes material, intenționînd să-l deposeze de unitatea de transport, sub pretextul că dorește să-și satisfacă necesitățile fiziologice, la rugat pe ultimul să cotească în pădurea de lângă tabăra de odihnă "Poienița Veselă", situată pe teritoriul s. Ruseștii-Noi, r-nul Ialoveni.

Deplasându-se pe un drum de pădure, aproximativ 200 m de la traseu, prelungindu-și acțiunile sale îndreptate la omorul lui Vacarenco Iv., unde după ce au coborât ambii din automobil, Brînzoi Alexandru-Cristian l-a atacat pe Vacarenco Iv. cu o buturugă din lemn, aplicîndu-i multiple lovituri în regiunea capului, lăsîndu-l fără cunoștință. Continuîndu-și acțiunile sale criminale Brînzoi Alexandru-Cristian, cu ajutorul unui cuțit pregătit din timp, i-a aplicat lui Vacarenco Iv. multiple lovituri în regiunea gâtului care în urma leziunilor corporale primite a decedat pe loc. Ulterior, Brînzoi Alexandru-Cristian, depozitîndu-l pe Vacarenco Iv. de automobil, a părăsit locul faptei.

Potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 1176 din 03.09.2014 decesul lui Vacarenco Iv., a.n. 1988, a survenit în rezultatul hemoragiei externe ca rezultat a plăgilor tăiate a gâtului, cu lezarea vaselor sanguine, ce se confirmă prin modificările patologice depistate la examinarea medico-legală a cadavrului și adevărate prin examenul de laborator.

La examinarea medico-legală a cadavrului s-au depistat leziuni corporale care au legătură cauzală directă cu survenirea decesului, conform criteriului de pericol pentru viață și se califică în comun ca "vătămare gravă".

Tot el, la 13.06.2014, în jurul orei 12¹⁸, avînd intenția comiterii unei tâlhării, în aceleași circumstanțe descrise mai sus, prelungindu-și acțiunile criminale, după înfrîngerea rezistenței lui Vacarenco Iv., aproximativ la ora 12³⁷, a sustras automobilul de marca/model "Wolkswaghen-Kady" cu n/î IL Bl 244, estimat la prețul de 38 000 lei și bunurile care erau în el și anume: un telefon mobil de marca/model "Nokia 100", estimat la prețul de 600 lei; un telefon mobil de marca/model "Nokia E51" la prețul de 1 000 lei; un portmoneu confecționat din piele la prețul de 150 lei, cu care s-a deplasat în s. Slobozia-Mare, r-nul Cahul, astfel cauzînd întreprinderii S.R.L. "Status Prim", o pagubă materială considerabilă în mărime de 38 000 lei, iar părții vătămate Vacarenco T. o pagubă materială considerabilă în mărime de 1 750 lei.

3. Împotriva sentinței au declarat apeluri procurorul și inculpatul, care au solicitat:

procurorul, casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care, Brînzoi Alexandru-Cristian să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin.(2) lit. a), b), j) și k) Cod penal, cu stabilirea pedepsei cu detenție pe viață, iar pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (3) lit. c) și d)

Cod penal, a-i stabili o pedeapsă de 10 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis și potrivit art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni să-i fie stabilită pedeapsa definitivă cu închisoare pe viață, cu executare în penitenciar de tip închis, cu admiterea acțiunii civile înaintate de succesorului legal al părții vătămate și încasarea de la inculpat în beneficiul acesteia a sumei de 50 000 lei.

inculpatul, casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului prevăzut pentru prima instanță, cu aplicarea unei pedepse mai blânde.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 februarie 2016, apelul procurorului a fost respins ca depus peste termen, iar apelul inculpatului a fost respins ca fiind nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

5. Instanța de apel a constatat că, prima instanță a stabilit circumstanțele de fapt ale infracțiunilor comise, a făcut o apreciere corectă a probelor prezentate, a făcut o justă încadrare juridică a acțiunilor inculpatului, întemeiat a ajuns la concluzia că inculpatul a săvârșit infracțiunile imputate lui și a aplicat în privința acestuia o pedeapsă echitabilă.

Totodată, instanța de apel a reținut că vina inculpatului s-a demonstrat prin cumulul de probe cercetate în prima instanță și verificate în instanța de apel, iar instanța de fond corect a apreciat măsura de pedeapsă aplicată inculpatului, ținând cont de prevederile art. 7, 61, 75, 76-77 Cod penal și prin urmare, corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă doar în condițiile privațiunii de libertate.

De asemenea, instanța de apel a reținut că apelul declarat de acuzatorul de stat a fost depus cu încălcarea termenului legal, iar apelul inculpatului prin care acesta solicită aplicarea unei pedepse mai blânde, este nefondat, avînd în vedere că prima instanță a aplicat în privința acestuia o pedeapsă echitabilă.

Instanța de apel a concluzionat că, apelul procurorului este depus cu încălcarea termenului, deoarece sentința a fost pronunțată public la 07.07.2015, în prezența acuzatorului de stat, fapt ce se confirmă prin procesul-verbal al ședinței de judecată din 07.07.2015 (f.d. 230 verso vol. II), termenul de contestare a sentinței menționate a expirat la 22.07.2015, iar cererea de apel a fost depusă la 23.07.2015, cu încălcarea termenului legal.

Din considerentele menționate, instanța de apel a ajuns la concluzia că procurorul a omis termenul de depunere a apelului fără careva motive întemeiate.

Dânsul nu a prezentat în ședința instanței de apel careva argumente sau probe care ar fi demonstrat că a omis termenul din careva motive întemeiate.

Reieșind din cele indicate, instanța de apel a menționat că instanța de fond și-a motivat soluția și nu a comis careva omisiuni, erori sau viciu fundamental, a

considerat că urmează a fi respins ca depus peste termen apelul procurorului și ca nefondat apelul inculpatului cu menținerea sentinței contestate.

6. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar procurorul, care, invocând temeii de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea acesteia cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, pe motiv că, instanța de apel respingând cererea de apel ca fiind depusă peste termen a omis prevederile art. 402 alin. (1) și art. 231 alin. (3) Cod de procedură penală.

7. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 14 iunie 2016, a fost admis recursul declarat, casată parțial decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 februarie 2016, în partea respingerii apelului procurorului, fiind dispusă rejudecarea cauzei în această parte de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

8. Instanța de recurs a considerat că, concluzia instanței de apel privind respingerea apelului declarat de către procuror ca fiind depus peste termen, este incorectă, deoarece conform prevederilor art. 231 alin. (3) Cod de procedură penală, la calcularea termenelor pe ore sau pe zile nu se ia în calcul ora sau ziua de la care începe să curgă termenul, nici ora sau ziua în care acesta se împlinește și prin urmare, reieșind din faptul că sentința instanței de fond a fost pronunțată la 07.07.2015, termenul de declarare a apelului a expirat la 23.07.2015.

Astfel, instanța de recurs a constatat că, cererea de apel declarată de către acuzatorul de stat a fost depusă în termenul legal prevăzut de lege, iar instanța de apel eronat a ajuns la concluzia că acesta urmează a fi respins pe motiv că a fost depus peste termen și totodată, apelul, reprezentând cel de-al doilea grad de jurisdicție asupra fondului cauzei și fiind o cale de atac de reformare a hotărârii primei instanțe, atât în fapt cât și în drept, acesta nu a fost examinat în fond.

În altă ordine de idei, instanța de recurs a remarcat că, decizia instanței de apel mai este întocmită cu abateri de la prevederile art. 417 alin. (1) pct. 7) Cod de procedură penală, deoarece aceasta nu cuprinde fondul și motivele apelurilor declarate de procuror și de inculpat.

Reieșind din cele expuse mai sus, instanța de recurs a concluzionat că, decizia instanței de apel este adoptată cu încălcarea legislației penale, fapt ce a fost reținut ca eroare procesuală, care se încadrează în pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, deoarece se referă la procedura de motivare a soluției instanței de apel și se consideră temeii de recurs.

9. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 decembrie 2016, apelul declarat de către acuzatorul de stat a fost respins ca fiind nefondat, cu menținerea sentinței fără modificări.

10. Instanța de apel a conchis că, la soluționarea chestiunii cu privire la pedeapsa stabilită inculpatului, care, de fapt, este și obiectul apelului declarat, se

apreciază că prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75, 84 Cod penal, astfel fiind aplicată în limitele prevăzute de lege.

Inculpatul a săvârșit infracțiunile prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. a), b), j), k) și 188 alin. (3) lit. c) și d) Cod penal, care, conform art. 16 Cod penal, se clasifică ca excepțional de gravă și, respectiv gravă.

În speță sunt aplicabile prevederile art. 84 alin. (1) Cod penal, dat fiind că există concursul de infracțiuni, astfel, inculpatul Brînzoi Alexandru-Cristian este declarat vinovat de săvârșirea a două infracțiuni prevăzute la art. 145 alin. (2) lit. a), b), j) și k) 188 al. (3) lit. c) și d) Cod penal, fără să fi fost condamnat pentru vreuna dintre ele.

Prima instanță, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, a ținut cont de gravitatea infracțiunilor săvârșite, de motivul acestora, de persoana celui vinovat, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării inculpatului, astfel corect a concluzionat că atingerea scopului pedepsei se va asigura prin aplicarea pedepsei cu închisoare în termenul stabilit.

Instanța de apel a remarcat, că în speță nu au fost stabilite circumstanțe atenuate și agravante, antecedentul penal fiind stins.

Prin urmare, instanța de apel a reținut că, nu există temei pentru aplicarea celei mai aspre categorii de pedeapsă - detențiune pe viață.

În afară de temeiurile invocate și cererile formulate de apelant, examinând aspectele de fapt și de drept ale cauzei, conform cerințelor din art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de apel a considerat că nu există alte temeiuri de a interveni în sentința atacată.

Urmărirea penală și judecata în fond s-au desfășurat cu respectarea procedurii prevăzute de lege și, respectiv, nu se constată încălcări care atrag nulitatea actelor procedurale efectuate.

Starea de fapt și de drept constatată de prima instanță concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate.

Față de lucrul judecat, instanța de apel a constatat că motivarea amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu faptele incriminate prin rechizitoriu inculpatului, astfel fiind în corespundere cu exigențele art. 6 CoEDO .

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. În cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*).

11. Împotriva deciziei instanței de apel declară recurs ordinar procurorul, care, invocând temei de drept prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia și dispunerea rejudecării cauzei în aceiași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului declarat recurentul menționează că, pedeapsa individualizată de către instanțele inferioare, nu corespunde atât principiului proporționalității cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal.

Or, urma să se i-a în considerație că inculpatul a comis o infracțiune excepțional de gravă și una deosebit de gravă și, chiar dacă la momentul comiterii infracțiunii nu avea antecedente penale, anterior acesta a mai comis o infracțiune similară și reiese că pedeapsa stabilită pentru comiterea infracțiunii date nu și-a atins scopul.

În speță nu s-a acordat deplină eficiență "*elementelor circumscrise faptei*", constatându-se că omorul a fost comis cu premeditate, din interes material, cu scopul de a ascunde o altă infracțiune și cu deosebită cruzime.

Toate acestea demonstrează gravitatea faptei comise de inculpat și capacitățile acestuia, care îl transformă într-un pericol pentru societate.

Raportând toate aceste elemente la inculpat se constată că nu există careva temeiuri de a considera că pedeapsa definitivă de 24 ani închisoare stabilită inculpatului poate să-l corecteze și să-l oprească să săvârșească o nouă infracțiune, din care considerent urmează a i se stabili pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. a), b), j), k) Cod penal, pedeapsa - detențiune pe viață.

11.1. Inculpatul Brînzoi Alexandru-Cristian a depus referință privind opinia sa asupra recursului ordinar declarat, solicitând admiterea acestuia, cu remiterea cauzei la o nouă rejudecare.

12. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

Autorul își întemeiază recursul său în baza pct. 6) și 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care prevăd că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru repararea erorilor de drept comise de instanțele de fond și apel în cazurile când *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.*

Așadar, Colegiul penal menționează că, temeiul prevăzut de pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală poate fi aplicat în cazul când instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel. Adică, este necesar ca hotărârea pronunțată să fie motivată atât în fapt, cât și în drept.

Din textul recursului declarat se evidențiază că de fapt autorul nu argumentează ilegalitatea hotărârii instanței de apel din punct de vedere al erorilor de drept invocate sub aspectul art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, ce au fost comise la judecarea cauzei.

Astfel, analizând textul deciziei atacate, instanța de recurs constată că, temeiul invocat de către recurent și prevăzute la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, dat fiind faptul că, instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, cuprinzând și motivele pe care se întemeiază soluția adoptată. Din textul deciziei recurate se constată că instanța de apel a cercetat toate probele prezentate și le-a apreciat din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității acestora, astfel, toate probele prezentate au primit o apreciere la justa valoare, iar concluziile făcute de instanțele judiciare ierarhic inferioare rezultă din lucrările dosarului și concordă cu situația factologică.

Prin urmare, argumentele invocate de recurent privitor la prezența temeiului pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, Colegiul consideră, că nu sunt întemeiate și suficiente pentru desființarea hotărârii instanței de apel.

Cu referire la temeiul pentru recurs semnalat de autor - *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*, specificat la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, instanța de recurs menționează, că recurentul critică hotărârea dată în partea pedepsei menținute de instanța de apel și anume consideră că, inculpatului urma să-i fie aplicată o pedeapsă cu detențiune pe viață, or, în speța deferită nu există careva temeiuri de a considera că pedeapsa definitivă de 24 ani închisoare, stabilită poate să-l corecteze și să-l oprească să săvârșească o nouă infracțiune. Totodată, inculpatul a comis o infracțiune excepțional de gravă și una deosebit de gravă și chiar dacă la momentul comiterii acestora nu avea antecedente penale, anterior acesta a mai comis o infracțiune similară și reiese că pedeapsa stabilită pentru comiterea infracțiunii date nu și-a atins scopul.

Colegiul consideră că, nici acest temei pentru recurs invocat de recurent nu este incident în prezenta cauză, iar instanța de apel și-a motivat just soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului, stabilite conform sancțiunii articolelor imputate acestuia.

Deci, în cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării acestei operațiuni, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operațiunii de individualizare a acesteia.

Conform principiului individualizării răspunderii penale și pedepsei penale, în coraport cu criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute la art. 75 alin. (1) Cod penal, instanța de judecată aplică pedeapsa luând în considerare caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuază sau agravează răspunderea, ținându-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

La acest capitol, instanța de recurs reține că inculpatul a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. a), b), j), k) și art. 188 alin. (3) lit. c), d) Cod penal, iar cauza a fost examinată în procedură generală.

Colegiul penal menționează că sancțiunea art. 145 alin. (2) lit. a), b), j), k) Cod penal, prevede pedeapsa cu închisoare de la 15 la 20 ani sau cu detențiune pe viață, iar art. 188 alin. (3) lit. c), d) Cod penal, prevedea pedeapsa cu închisoare de la 10 la 12 ani și conform prevederilor art. 16 Cod penal, acestea se clasifică ca infracțiuni excepțional de gravă și respectiv, gravă.

Totodată, pentru a stabili inculpatului pedeapsa definitivă, instanțele de fond au aplica în privința acestuia prevederile art. 84 alin. (1) Cod penal, corect condamându-l la 24 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

În prezenta cauză penală circumstanțe atenuante sau circumstanțe agravante, nu au fost stabilite.

Astfel, argumentul recurentului precum că în privința inculpatului urma a fi aplicată o pedeapsă mai aspră decât cea stabilită, Colegiul îl consideră nefondat, deoarece instanțele de fond just au ținut cont de gravitatea infracțiunilor săvârșite, fiind comise cu intenție directă, precum și de prevederile normelor prevăzute de Partea Generală a Codului penal. Având în vedere toate împrejurările cauzei, instanța de recurs consideră, că pedeapsa inculpatului a fost individualizată corect și în așa fel încât acesta să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare, iar aplicarea unei pedepse mai aspre ar fi inechitabilă.

În consecință, Colegiul statuează că, pedeapsa individualizată de instanțele de fond, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

În aceste condiții, Colegiul penal consideră, că nu s-a constatat prezența în speța examinată a careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei contestate.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile art. 414 - 418 Cod de procedură penală, fiind corect individualizată pedeapsa inculpatului conform prevederilor legale, impunându-se în consecință inadmisibilitatea recursului ordinar declarat la caz, ca fiind vădit neîntemeiat.

13. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul Procuraturii de circumscripție Chișinău, Brigai Sergiu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 decembrie 2016, în cauza penală în privința lui *Brînzoii Alexandru-Cristian*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 13 iulie 2017.

Președinte
Judecătorii

Petru Ursache
Constantin Alerguș
Vladimir Timofti